

Јован Деретић (22. јануара 1934, Оровац (Ораховац) код Требиња, Краљевина Југославија – 16. март 2002. Београд) је био српски историчар књижевности, члан Удружења књижевника Србије.

Биографија

Основну школу завршио у Ораховцу, гимназију у Требињу и Врбасу. Дипломирао на Филозофском факултету у Београду 1958. године на групи за југословенску књижевност са општом књижевности. Докторат књижевних наука стекао на Филозофском факултету 1966. године тезом „*Композиција Горског вијенца*“.

Од 1981. као редован професор предавао је на Филолошком факултету српску књижевност.

Један је од покретача часописа „Књижевна историја“ 1968. Одговорни уредник овог часописа постаје 1972.

Аутор је запажених студија о српским писцима XVIII и XIX века и предавач на више домаћих и страних универзитета. Проучавао је усмено народно песништво и књижевну периодику. Од 1982. био је члан Председништва ЦК СК Србије.

Важнија дела

Доситеј и његово доба (1969),
Композиција Горског вијенца (1969),
Поетика Доситеја Обрадовића (1974),
Огледи из народног песништва (1978),
Алманаси Вуковог доба (1979),
Видаковић и рани српски роман (1980)^[1],
Српски роман 1800 – 1950 (1981),
Историја српске књижевности (1983),
Горски вијенац П. П. Његоша (1986),
Пут српске књижевности, (1996),
Поетика српске књижевности (1997)
Етиде из старе српске књижевности (2000)
Огледи из српске књижевности (2007)

Награде

За „Историју српске књижевности“ добио је Октобарску награду града Београда.

За дело *Српски роман 1800—1950* добио је Нолитову награду 1981. године.